

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Karla Ulíka a Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **Královská kanonie premonstrátů na Strahově**
IČO 00415090, sídlem Strahovské nádvoří 132/1, Praha 1
zastoupená JUDr. Jakubem Křížem Ph.D., advokátem
sídlem Na Podkovce 281/10, Praha 4

proti

žalovanému: **Státní pozemkový úřad**
sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2024, č. j. SPU 164196/2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Relevantní skutková zjištění

1. V roce 2013 žalobkyně vyzvala Českou republiku – Státní pozemkový úřad k vydání konkrétních zemědělských nemovitostí (dále „sporné nemovitosti“) podle § 9 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále „zákon o majetkovém vyrovnání“).
2. Protože však v té době byl dle katastru nemovitostí jejich vlastníkem pan J. K., nikoli stát, reagoval Státní pozemkový úřad sdělením žalobkyni, že dle § 18 odst. 1 zákona o majetkovém vyrovnání běží lhůta pro uplatnění výzvy k vydání nemovitostí až ode dne nabytí právní moci soudního rozhodnutí, kterým bude určeno vlastnické právo státu k těmto nemovitostem.
3. Žalobkyně podala dne 16. 7. 2013 žalobu k Okresnímu soudu Praha-západ podle § 18 odst. 1 zákona o majetkovém vyrovnání, jíž se domáhala určení vlastnického práva státu ke sporným nemovitostem.
4. Řízení o vydání sporných nemovitostí žalobkyni bylo usnesením ze dne 23. 7. 2014 přerušeno podle § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“).
5. Okresní soud Praha-západ rozsudkem ze dne 23. 1. 2017, č. j. 16 C 244/2013-556 (dále „první rozsudek okresního soudu“), žalobě žalobkyně vyhověl a určil, že vlastníkem sporných nemovitostí je Česká republika. Okresní soud poukázal na to, že smlouvy uzavřené v roce 1998, na základě kterých mělo přejít vlastnické právo z České republiky na J. K., shledal již v jiném soudním řízení (vedeném pod sp. zn. 6 C 424/2006) absolutně neplatnými, neboť převodu těchto pozemků bránilo blokační ustanovení § 29 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku. Okresní soud proto shledal, že sporné nemovitosti z původního majetku žalobkyně byly přede dnem nabytí účinnosti zákona o majetkovém vyrovnání převedeny v rozporu se zákonem o půdě. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 1. 2018, č. j. 20 Co 353/2017-626 (dále „první rozsudek krajského soudu“), tento závěr potvrdil. Rozsudky nabyly právní moci dne 15. 3. 2018.
6. Dne 10. 4. 2018 žalobkyně opětovně vyzvala Českou republiku – Státní pozemkový úřad k vydání sporných nemovitostí s poznámkou, že toto její podání lze považovat za návrh na pokračování v přerušovém řízení o jejich vydání.
7. Státní pozemkový úřad – Krajský pozemkový úřad pro Středočeský kraj a hl. m. Praha (dále „Krajský pozemkový úřad“) následně vydal v řízení o vydání sporných nemovitostí tři rozhodnutí, a to ze dne 8. 10. 2018, č. j. SPU 457191/2018; ze dne 19. 12. 2018, č. j. SPU 571488/2018, a ze dne 16. 7. 2019, č. j. SPU 284759/2019 (dále „rozhodnutí o vydání nemovitostí“), jimiž podle § 9 odst. 6 zákona o majetkovém vyrovnání žalobkyni sporné pozemky vydal.
8. V jejich odůvodnění shodně konstatoval, že žalobkyně je oprávněnou osobou ve smyslu § 3 písm. b) zákona o majetkovém vyrovnání. Dále podotkl, že sporné pozemky byly ke dni vydání těchto rozhodnutí ve vlastnictví státu jakožto povinné osoby, a to s ohledem na první rozsudky okresního a krajského soudu. Sporné pozemky přitom byly původně majetkem

žalobkyně jakožto oprávněné osoby a na základě zákona č. 142/1947 Sb. přešly na stát. Je tak naplněn restituční titul dle § 5 písm. a) zákona o majetkovém vyrovnání, neboť žalobkyni byly tyto pozemky odňaty bez náhrady.

9. Vlastnické právo žalobkyně ke sporným nemovitostem bylo na základě rozhodnutí o vydání nemovitostí zapsáno do katastru nemovitostí.
10. Později, k dovolání J. K., Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 27. 8. 2019, č. j. 28 Cdo /2018-751, zrušil první rozsudky okresního a krajského soudu a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší soud v odůvodnění konstatoval, že oba soudy správně vycházely ze závěrů rozsudků vydaných ve věci sp. zn. 6 C 424/2006 o absolutní neplatnosti smluv, kterými mělo přejít vlastnické právo ze státu na J. K.. Oběma soudům však vytkl, že nedostatečně zhodnotily, zda zde nebyly mimořádné okolnosti, na jejichž základě mělo být upřednostněno vlastnické právo dobrověrného nabyvatele před oprávněným zájmem církevní právnické osoby na restituci církevního majetku.
11. Okresní soud Praha-západ po vrácení věci žalobě žalobkyně znovu vyhověl, a to rozsudkem ze dne 16. 6. 2022, č. j. 16 C 244/2013-1260 (dále „druhý rozsudek okresního soudu“), a opětovně určil, že Česká republika je vlastníkem sporných pozemků. V odůvodnění vysvětlil, proč neshledal mimořádné okolnosti, který by odůvodňovaly upřednostnění ochrany vlastnického práva J. K., na kterého byly sporné pozemky převedeny v rozporu se zákonem. Proto rozhodl stejným způsobem jako ve svém prvním rozsudku a žalobě zcela vyhověl. Jeho závěry potvrdil Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 3. 2023, č. j. 20 Co 13/2023-1324 (dále „druhý rozsudek krajského soudu“). Rozsudky se staly pravomocnými dne 15. 5. 2023. Dovolání podáno nebylo.
12. Žalobkyně následně dne 27. 6. 2023 adresovala České republice – Státnímu pozemkovému úřadu další výzvu k vydání sporných nemovitostí podle § 9 odst. 1 zákona o majetkovém vyrovnání. A protože nedošlo k uzavření dohody o jejich vydání, podala žalobkyně dne 8. 1. 2024 opět návrh na jejich vydání podle § 9 odst. 6 zákona o majetkovém vyrovnání.
13. Krajský pozemkový úřad usnesením ze dne 5. 3. 2024, č. j. SPU 085879/2024/JEH (dále „prvostupňové rozhodnutí“), řízení o tomto (dalším) návrhu ze dne 8. 1. 2024 na vydání sporných nemovitostí zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. V odůvodnění konstatoval, že sporné pozemky jsou nadále dle katastru nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně. Jako nabývací tituly k nim jsou v katastru zapsána tři výše uvedená rozhodnutí o vydání nemovitostí ze dne 8. 10. 2018, ze dne 19. 12. 2018 a ze dne 16. 7. 2019. Těmi přitom bylo žalobkyni vyhověno a tato rozhodnutí nebyla zrušena. Nyní se žalobkyně tedy domáhá co do obsahu výroku i odůvodnění v zásadě shodného. Dvě řízení, resp. rozhodnutí o tomtéž, však vedle sebe neobstojí (§ 48 odst. 2 správního řádu). Krajský pozemkový úřad tak trvá na vlastnictví žalobkyně ke sporným pozemkům. Žádost o jejich opětovné vydání je zjevně právně nepřipustná dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.
14. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. V něm namítla, že rozhodnutí o vydání nemovitostí byla opřena o soudní rozhodnutí, která byla později zrušena. Její vlastnické právo tak bylo určeno až na základě později vydaných druhých rozsudků okresního a krajského soudu. Její žádost ze dne 8. 1. 2024 tak nemohla být zjevně právně nepřipustná. O její žádosti mělo být meritorně rozhodnuto.

15. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím ze dne 25. 4. 2024 (dále „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové usnesení potvrdil. Ve shodě s Krajským pozemkovým úřadem konstatoval, že rozhodnutí o vydání nemovitostí jsou pravomocná a nikdy nebyla zrušena. Předpokladem toho, aby bylo možno znovu ve věci rozhodnout by bylo vydání rozhodnutí o obnově správního řízení a následně zrušení těchto rozhodnutí. Lhůta pro využití tohoto mimořádného prostředku však již uplynula. Navíc konečný výsledek civilního soudního řízení je totožný s tím, který byl podkladem pro rozhodnutí o vydání nemovitostí. Krajský pozemkový úřad tak řízení správně zastavil.

Shrnutí žaloby

16. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně dne 21. 6. 2024 žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
17. V ní namítá, že vlastnické právo České republiky ke sporným nemovitostem bylo určeno až druhým rozsudkem okresního soudu z roku 2022, který nabyl právní moci dne 15. 5. 2023. Tento rozsudek byl tedy vydán až po rozhodnutí o vydání nemovitostí z let 2018 a 2019. Taková situace narušuje právní jistotu žalobkyně a zavdává možnost k teoretickému zpochybňování jejího vlastnického práva. V podmínkách demokratického právního státu je nezbytné, aby bylo pravomocné soudní rozhodnutí respektováno a jeho výroky se promítly do reálného stavu věcí.
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nevysvětlil, proč není vázán pravomocnými rozsudky podle § 159a odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále „o. s. ř.“), či proč na věc lze aplikovat správní řád, jestliže je zákon o majetkovém vyrovnání zvláštní normou, která stanovuje jiný postup. Podle žalobkyně se tak žalovaný podílel na tom, že o řádně uplatněném restitučním nároku žalobkyně nebylo věcně rozhodnuto.

Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Podle něj se žalobkyně domáhá opětovného rozhodnutí ve věci již rozhodnuté. Rozhodnutí o vydání nemovitostí byla věcně i formálně správná a nebyl dán důvod pro přezkumné řízení, obnovu řízení či nové rozhodnutí. Není pravdou, že by byl dán prostor ke zpochybnění vlastnického práva žalobkyně.

Replika žalobkyně

20. Žalobkyně v replice zopakovala, že Krajský pozemkový úřad měl o žádosti věcně rozhodnout. Podle § 9 odst. 6 zákona o majetkovém vyrovnání mělo být rozhodnuto „o vydání zemědělské nemovitosti“.

Posouzení věci soudem

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.
22. V nyní posuzované věci rozhodovaly správní orgány podle zákona o majetkovém vyrovnání ve věci, která je svou povahou vztahem občanskoprávním. Pravomoc soudu v občanském soudním řízení je však podle zvláštního senátu založena až tehdy, kdy správní orgán

rozhodne věcně o sporu. Pokud správní orgán z procesních důvodů řízení zastaví, je k posouzení zákonnosti napadeného správního rozhodnutí příslušný správní soud (viz např. usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 9. 2009, č. j. Konf 9/2009-4, a ze dne 28. 11. 2019, č. j. Konf 16/2019-9). Právě taková situace nastala v nyní posuzované věci, kdy správní orgány z procesních důvodů řízení zastavily.

23. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, které přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán. Vady, k nimž by musel přihlédnout i bez námítky, soud neshledal.
24. V první řadě soud nemá pochyb o tom, že se na správní řízení o vydání zemědělské nemovitosti podle zákona o majetkovém vyrovnání subsidiárně vztahuje správní řád (§ 1 odst. 1 a 2 správního řádu).
25. Argumentace žalobkyně v tomto ohledu patrně mířila na to, že § 9 odst. 6 zákona o majetkovém vyrovnání operuje s tím, že správní orgán rozhodne o vydání zemědělské nemovitosti; případně, nejedná-li se o zemědělskou nemovitost, pak návrh zamítne. Žalobkyně tím nejspíše chtěla namítat, že zákon o majetkovém vyrovnání jakožto zvláštní zákon obsahuje samostatnou úpravu výroku, tudíž není na místě použití § 66 správního řádu.
26. S tím však soud nesouhlasí. Z § 9 odst. 6 zákona o majetkovém vyrovnání plyne, že pokud jsou splněny všechny zákonné podmínky pro vydání zemědělské nemovitosti, pak rozhodne o jejím vydání. Pokud správní orgán zjistí, že nejde o zemědělskou nemovitost, pak návrh zamítne. Toto ustanovení tedy upravuje výrokové možnosti správního orgánu v situaci, kdy lze o návrhu rozhodnout věcně. Zákon o majetkovém vyrovnání však nijak neupravuje to, jak má správní orgán postupovat, pokud nejsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí ve věci. Tento zákon nemá v tomto ohledu vlastní procesní úpravu, která by stanovila, jak má správní orgán rozhodnout v situaci, kdy vydání rozhodnutí ve věci brání nějaká procesní překážka (např. neodstraněné vady návrhu či jeho zpětvzetí). Současně zákon o majetkovém vyrovnání použití správního řádu nevylučuje. Proto se v tomto ohledu použije správní řád (obdobně viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2020, č. j. 10 A 75/2017-89, odst. 34–35, a ze dne 27. 10. 2022, č. j. 9 A 2/2021-76, odst. 37). Pravomoc správního orgánu aplikovat § 66 správního řádu v řízení o návrhu na vydání nemovitostí podle zákona o majetkovém vyrovnání potvrdil i Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) v rozsudku ze dne 21. 4. 2021, č. j. 4 As 96/2020-30 (viz jeho odst. 37).
27. Žalovanému je na místě vytknout, že na tuto dílčí argumentaci žalobkyně (stejně jako na námitku nerespektování § 159a odst. 3 o. s. ř.) výslovně nereagoval. Zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pouze z tohoto důvodu by za situace, kdy ob stojí stěžejní závěr správních orgánů o totožnosti věci (viz dále), bylo čistě formalistické. Zásadní je, že se žalovaný přezkoumatelně věnoval podstatě věci, tedy otázce, zda Krajský pozemkový úřad řízení zastavil správně, či nikoliv, a žalobce s tímto závěrem mohl v žalobě věcně polemizovat (srov. přiměřeně např. rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, a ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).
28. Soud přitom souhlasí se závěrem správních orgánů o překážce věci rozhodnuté.

29. Podle § 48 odst. 2 správního řádu lze přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.
30. V nyní posuzované věci není sporu o tom, že žalobkyni byly sporné pozemky již v minulosti vydány, a to třemi správními rozhodnutími o vydání nemovitostí z let 2018 a 2019. Současně není sporu o tom, že tato rozhodnutí jsou pravomocná a nikdy nebyla zrušena. Žalobkyně ani netvrdí, že by se její nynější žádost, byť jen částečně, týkala jiných nemovitostí, které žalobkyni dosud nebyly vydány.
31. Současně žalobkyně nyní žádala o vydání sporných pozemků ze shodných důvodů jako v případě předchozího skončeného řízení, kdy jí byly tyto pozemky pravomocně vydány. V obou případech bylo důvodem žádosti to, že se žalobkyně považovala za oprávněnou osobu ve smyslu § 3 zákona o majetkovém vyrovnání, která utrpěla totožnou majetkovou křivdu spočívající v odnětí sporných nemovitostí, jejichž původním vlastníkem před rokem 1948 byla, bez náhrady ve smyslu § 5 písm. a) zákona o majetkovém vyrovnání, a proto si nárokovala jejich vydání podle § 9 odst. 6 zákona o majetkovém vyrovnání.
32. Pro dokreslení soud poukazuje na náleze ze dne 13. 12. 2016, sp. zn. III. ÚS 3567/14, v němž Ústavní soud dovodil totožnost věci, potažmo překážku věci rozhodnuté, i v situaci, kde žadatel uplatnil nárok na vydání stejných nemovitostí podle dvou rozdílných právních předpisů (jednou podle zákona o mimosoudních rehabilitacích a podruhé podle zákona o půdě).
33. V nynější věci jde o rozhodnutí o téže věci (totožném předmětu řízení) vydaná na podkladě žádostí opřených o totožné důvody, jimiž se žalobkyně domáhá přiznání totožného práva (vydání sporných nemovitostí) na základě shodné právní úpravy. Současně jde o rozhodnutí, kterými byla žalobkyni přiznána práva (žalobkyně netvrdí, že by se její nynější žádost týkala nemovitostí, které jí nebyly rozhodnutími z let 2018–2019 vydány). Tato rozhodnutí proto zakládají překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu.
34. To ostatně žalobkyně přímo nezpochybňuje. Poukazuje však na to, že podkladem pro vydání správních rozhodnutí o vydání nemovitostí z let 2018 a 2019 byly civilní rozsudky, které byly později zrušeny.
35. Je sice pravdou, že pozemkový úřad při vydání sporných nemovitostí – vedle řady dalších podkladů – vycházel i z těchto rozsudků, to však nemění nic na tom, že samotná konstitutivní rozhodnutí o vydání nemovitostí, jimiž žalobkyně nabyla v letech 2018–2019 vlastnické právo ke sporným nemovitostem, nikdy zrušena nebyla, a proto nadále zakládají překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu. Ostatně od jejich vydání dodnes je žalobkyně na základě těchto nabývacích titulů řádně evidována jako jejich vlastník v katastru nemovitostí.
36. Pokud žalobkyně namítá, že v nastalé situaci existuje prostor pro narušení její právní jistoty a snad se obává zpochybňování jejího vlastnického práva ke sporným nemovitostem, tak tato argumentace zůstává poněkud nekonkrétní ohledně toho, kdo a jakou cestou by měl vlastnické právo žalobkyně nyní ohrožovat. Ostatně sama v žalobě hovoří jen o tom, že nastalá situace „*obecně zavdává možnost k teoretickému zpochybňování vlastnického práva žalobkyně*“ (odst. 32).

37. Jisté obavy žalobkyně pramení či by mohly pramenit z toho, jakým způsobem civilní soudy formulovaly výroky svých rozsudků po vrácení věci Nejvyšším soudem. Okresní soud totiž svým druhým rozsudkem ze dne 16. 6. 2022 určil, že vlastníkem sporných nemovitostí je Česká republika. Svůj výrok tedy formuloval shodně jako ve svém prvním rozsudku z roku 2013, přestože od let 2018–2019 Česká republika již není vlastníkem sporných nemovitostí. Krajský soud pak svým druhým rozsudkem ze dne 22. 3. 2023 tento rozsudek potvrdil a dokonce konstatoval, že současný stav zapsaný v katastru nemovitostí není v souladu s právem po zrušení prvních rozsudků Nejvyšším soudem. Soud v tomto ohledu souhlasí s žalovaným (str. 5 napadeného rozhodnutí), že okresní a krajský soud ve svých druhých rozsudcích patrně přehlédly či adekvátně nezohlednily pravomocná rozhodnutí o vydání sporných nemovitostí žalobkyni, z nichž měly povinnost vycházet podle § 135 odst. 2 o. s. ř. Nutno dodat, že na vzniku této situace měla jistý podíl i žalobkyně, neboť vynesený výrok, že vlastníkem nemovitostí je stát, sama navrhla jakožto primární petit a výrok, kterým by bylo vlastnické právo státu deklarováno toliko do minulosti (ke dni 8. 10. 2018, kdy bylo vydáno první rozhodnutí o vydání sporných nemovitostí), navrhla až jako eventuální petit a ještě až v odvolacím řízení. O eventuálním petitu se však nerozhoduje v situaci, kdy soud vyhověl primárnímu petitu, jak se také stalo. Nadto proti takto formulovanému výroku neuplatnila žádné opravné prostředky.
38. Právě popsané okolnosti však nic nemění na tom, že žalobkyně se nyní domáhá vydání totožných pozemků, které jí již jednou byly z totožných důvodů vydány. Správní orgány v nyní posuzované věci správně aplikovaly § 48 odst. 2 správního řádu. Svými závěry přitom nijak neporušily § 159a odst. 3 o. s. ř., jak namítala žalobkyně, protože v této fázi zkoumaly pouze procesní podmínky a zjistily, že již v totožné věci rozhodly ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu.
39. Zdejší soud nad rámec nutného odůvodnění dodává, že nemá pochyby o tom, že žalobkyně je od let 2018 a 2019 vlastníkem sporných nemovitostí. A ostatně ani stát se zjevně nepovažuje za jejich vlastníka a v žádném ohledu nejedná tak, jako by jím byl. I s ohledem na to, že při aplikaci restitučních zákonů nelze postupovat formalisticky, ale naopak velmi citlivě vždy s ohledem na okolnosti konkrétního případu (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2024, sp. zn. II. ÚS 3406/22, odst. 37), a s ohledem na to, že při aplikaci zákona o majetkovém vyrovnání musí být šetřen jeho účel, kterým je zmírnění majetkových křivd způsobených registrovaným církvím a náboženským společnostem v rozhodném období (§ 18 odst. 3 zákona o majetkovém vyrovnání), není podle soudu na místě vykládat výroky druhých rozsudků okresního a krajského soudu tak, že by zpochybňovaly vlastnické právo žalobkyně ke sporným pozemkům. Soud zdůrazňuje, že v této věci nešlo o klasickou určovací žalobu podle § 80 o. s. ř., ale o žalobu podle § 18 odst. 1 zákona o majetkovém vyrovnání, jejímž jediným účelem bylo odstranit překážku pro vydání sporných nemovitostí žalobkyni (neplatný převod pozemků ze státu na Jiřího Kočáře), což se také stalo. Smyslem tohoto řízení bylo umožnit navrácení majetku žalobkyni, nikoli státu. Nadále tedy platí, že posledním nabývacím titulem ke sporným nemovitostem disponuje žalobkyně. Pokud by snad někdo zpochybnil vlastnické právo žalobkyně, nemá soud pochyb o tom, že by žalobkyně v případném civilním sporu uspěla.
40. Soud tak uzavírá, že správní orgány dospěly ke správnému závěru, že je zde dána překážka věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu, a proto řízení o žádosti ze dne 8. 1. 2024 správně zastavily podle § 66 odst. 1 správního řádu. Je na místě dodat, že ani nemohly

postupovat jinak, neboť „§ 66 *správního řádu* nestanoví situace, za nichž je řízení o žádosti *správním orgánem* zastaveno, fakultativně, nýbrž obligatorně. Pokud tedy *správní orgán* zjistí, že je splněna některá z podmínek pro zastavení řízení, musí (a nikoli může) toto řízení zastavit“ (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 365/2018-59, odst. 22).

41. Ne zcela jednotná je judikatura i literatura v otázce, podle jakého konkrétního písmene § 66 odst. 1 *správního řádu* je v takovém případě třeba *správní řízení* zastavit. Na první pohled by se nabízelo písm. e), nicméně to odkazuje pouze na zjištění překážky podle § 48 odst. 1 *správního řádu*, tedy litispendence, nikoli na § 48 odst. 2 *správního řádu*. Podle některých autorů je přesto na místě takové řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. e) [viz Rigel, F. *Komentář k § 66*. In: Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020]. Podle jiných jde o žádost zjevně právně nepřipustnou, a tudíž je třeba řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. b) *správního řádu* [viz *Komentář k § 66*. In: Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023]. Tento náhled o právní nepřipustnosti žádosti podporuje například usnesení NSS ze dne 28. 4. 2023, č. j. 4 Ads 168/2022-28, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2024, č. j. 41 A 4/2024-52, odst. 30, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2024, č. j. 33 Ad 21/2023-30, naopak z rozsudku ze dne 31. 12. 2024, č. j. 3 As 181/2022-49 (který odkazuje na žalobkyní zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55) vyplývá, že nepřipustnost žádosti ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) *správního řádu* musí být zřejmá již ze samotné žádosti, nikoli až z dalšího dokazování, za které NSS v daném případě patrně považoval i ověření toho, zda již nebylo rozhodnuto o shodné žádosti.
42. Soud se přiklání k výkladu F. Rigela v odkazovaném komentáři, podle kterého by v takovém případě mělo být řízení zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. e) *správního řádu* na základě argumentu *a minori ad maius*. Pokud toto ustanovení předpokládá zastavení řízení z důvodu už jen zahájeného řízení (§ 48 odst. 1), tím spíše je na místě podle něj postupovat v případě, že je takové řízení pravomocně skončeno (§ 48 odst. 2). Nicméně tato korekce co do konkrétního písmene, podle kterého bylo na místě řízení zastavit, nic nemění na věcné správnosti závěrů *správních orgánů* a zákonnosti napadeného rozhodnutí (shodně viz již odkazované rozsudky č. j. 41 A 4/2024-52, odst. 31, a č. j. 3 As 181/2022-49, odst. 34).

Závěr a náklady řízení

43. Protože soud neshledal žalobní body důvodnými ani nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez vznesené námitky, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť neměla ve věci úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť vystupování před *správními soudy* spadá do jeho běžné úřední činnosti (viz např. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2022, č. j. 6 As 198/2022-16, odst. 12, a v něm citovanou judikaturu).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. března 2025

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu